RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
JOANNES BACMEISTERUS
Med. D. P. P. & Poliater
Publico hoc
PROGRAMMATE
Turpiſſimis hiſce
BACCHANALIORUM
Ferjis
Academicæ Pubi
Militantis in his terris Eccleſiæ Chriſti triſtiſſimam faciem ob oculos ponit, &, ut ſpretis aſotia atq; laſcivia,
Paſſionem & Mortem acerbiſſimam invictiſſimi Redemptoris noſtri
JESU CHRISTI
Pia grataq; mente meditentur, ſerio & paterne admonet.

Maledictus qui florem Juventutis Diabolo, fæces ſenectutis DEO conſecrat.

(o)

ROSTOCHII,
Typis JOHANNIS KILII, Acad. Typogr, 1662.

WELLCOME LIBRARY INSTITUTE
58700(16)

PRæſente hoc Anni tempore, quo *Eccleſia* Dei celebra incipit memoriam *Luctæ ſacræ*, quam *Gentis humanæ Pa ter atq; Cuſtos* Redemptor noſter JESUS CHRISTU Sangvinem guttatim ſtillantem ſudans, cum *Dracon infernali* ſubiit, noſque omnes contra juratum hunc & capitalem mortalium hoſtem ſub vexillo ſuo pugnatun evocavit, merito verſutiam & calliditatem bellatori hujus robuſtiſſimi *Diaboli*, aëris & mundi Domini conſideramus, quibusque artibus *militantem* in his terri *Eccleſiam* ab ipſo ſtatim Mundi Exordio adoriri & opprimere eſt conatus, diligenter perpendimus. Fuit namq negocioſiſſimus ſemper, & ut mille nocendi artibus eſ inſtructus, ita quantum potuit, nocere nunquam deſtitit. Et, ut de prima omniũ pulcherrimaque protoplaſtorum noſtrorum Eccleſia ante lapſum initium faciamus, cum ſummam illam animadverteret perfectitudinem, ſanctitatem, juſtitiam, caſtitatem, cumqu lege ac voluntate DEI dulciſſimam ſymphoniam, invidens beatitudini generis humani poſtquam ipſe in perfectione ſua non ſtetiſſet, perſonatus & ſerpentis blandisſimi olim animalis formam doloſè indutus matrem noſtram primam HEVAM blandis verbi ſeduxit, eique, ut contra Dei Creatoris ſui mandatum peccaret, malitioſè perſvaſit; ſeductam ad maritum ADAMUM adduxit, &, ut hic quoque peccati particeps redderetur, effecit. Unde horrenda deſtructio imaginis DEI in homine ſecuta eſt, horrenda tenebræ obortæ: Depravatio & corruptio hominem invaſit tanta, ut ad medulla ipſas & intimos receſſus penetrarit, imo totam οὐσίαν vitiarit horribiliter, & DEO inviſam & abominabilem, ac ſic perpetuæ damnationis ream conſtituerit. Jacet ergo *Eccleſia* vulnerata & ſauciata miſerrimè, laqueisque Satanæ captivam ſe tradidit, deſerta ab univerſis Creaturis, exautorata è conſortio & ſatellitio beatorum Angelorum, nec non & à beato gaudio cum Deo excluſa, jam jam æternis cruciatuum vinculis atq; carceribus tradenda eſt; O tempus *Eccleſiæ* triſtiſſimum! O faciem lachrymabilem! Nonne jam columnæ & Pyramides *Eccleſiæ* prorſus videntur everſæ? Ita ſane promerebatur primorum noſtrorum parentum improbitas & prævaricatio. Verum æterna DEI miſericordia hoc ſalutari nuncio lapſorum hominum corda erecta, & ex profundiſſima deſperationis abyſſo ad vitam reducta ſunt, promulgata de benedicto ſemine concione vere Evangelicâ. *Ecce immicitias ponam inter ſerpentem & inter mulierem, inter ſemen ſerpentis & ſemen mulieris, ipſum conteret ſerpentis caput, & ſerpens læſurus eſt ejus calcaneum.* Atque hæc tragici lapſus lætiſſima Cataſtrophe: Hoc mirabili temperamento invento *Eccleſia* reſtaurata & in integrum reſtituta eſt. Quam felicitatem & beatitudinem reparati generis humani ægerrime ſpiritus ille malignus tulit, & ceu æſtro per-

citus,

citus, frendere, fremere, & tantùm non ilia rumpere, huc illuc conſilia volvere, ſatellitium ſuum & cohortem impuram convocare moram vix traxit ullam. Cainum itaque impium excitavit, ut nefario ſcelere Abelem fratrem eo tempore, quo pauciſſima adhuc *Eccleſiæ* illius antiquiſſimæ membra in hunc mundum erant nata, interficeret, primosque noſtros Parentes propter filii necem in dolorem & luctum acerbiſſimum conjiceret. Quod ſecundum vulnus tenerrimæ inflictum *Eccleſiæ*, quam quæſo fuit crudele, quam triſte, quam immane? Poſteritas enim Cainitica ita à Sathana magis magisque fuit inflammata, ut aperta vi & tyrannide piorum Patrum antidiluvianorum familias perſequi non deſiſteret, cultum DEI verum irrideret, & pro arbitrio in quoſvis Confeſſores graſſaretur. Unde quoque factum, quod Patriarcharum filii, ſeducti forma & venuſtate filiarum hominũ h.e. Cainitarum, nullo vel honeſtatis vel pietatis amplius habito reſpectu, pro arbitrio in matrimonium ſibi aſſociarent non unam tantum ſecundum primã inſtitutionẽ, quæ duos in carne unà eſſe volebat, ſed & plures, ita ut διγαμία à Lamecho cœpta in πολυγαμίαν tranſierit. Verum quid inde ſecutum? pœnituit Dominum quod feciſſet hominem in terra, inque hæc horrenda, teſte Scriptura, prorupit verba, *Delebo hominem quem creavi à ſuperficie terræ ab homine usq; ad jumenta, usq; ad reptile, & usq; ad volatile cœli.* Ubi jam latebat *Eccleſia*, quando à Domino omne figmentum cordis humani malum eſſe pronunciatur? Extincta profectò fermè erat omnis, pavimentaque ejus fuiſſent plane diruta, niſi Noachus ſub ultimũ primævi mundi terminum ſolus per fidem in Chriſtum gratiam in oculis Domini cum familia ſua inveniſſet, inque arca diluvii tempore ſingulari Dei providentia & mirabili modo cum ſuis fuiſſet conſervatus, ut, conſumptis aquarum inundationibus octo hæ animæ arcæ incluſæ, Eccleſiolam iterum aliquam conſtituerent. Tantum in primævo mundo Diaboli tyrannis nocuit Eccleſiæ. Et quamvis infernalis ille Leviathan eam plane extinctam lubentiſſime vidisſet: Tamen qui in altis habitat, quique ſummus *Eccleſiæ* præſes eſt, non penitùs eam interire ſivit, ſed aliquot ſaltem quanquam numero pauciſſimos veros ejus cives, ſibi reſervavit. Tempora diluvium ſubſequentia ſi conſideramus, quæ quantaque perpeſſa ibi eſt *Eccleſia*. *Abrahamus* namque cum ex Chaldæa Patriâ idololatriæ dedita, una cum Parente & *Lotho* fratris filio diſceſſiſſet, & parente mortuo in terram Chanaam veniſſet, in qua impia Chami poſteritas imperium obtinebat, iniquiſſimè à Chananæis divexatus fuit, ita ut vix aut ne vix quidem certam ſibi poſſet acquirere ſedem. Eidem ex Hagar ancilla naſcitur Iſmael, homo ferus, à quo Iſmaelitæ ſunt ortæ, quorum crudelitas ad hæc usque noſtra tempora porrecta eſt. Siquidem ex Iſmaelitis Arabes, ex Arabibus Agareni, ſeu mutato nomine Saraceni, ut ne ex Agar ancilla, ſed ex Sara libera viderentur originem traxiſſe. Ex Saracenis Mahometus & huic adhærentes Turcæ deſcenderunt. *Iſaaco* naſcitur ex Rebecca Eſavus & Jacobus fratres in utero materno ſe invicem collidentes, colliſioneque hac duas Eccleſias repugnantes, teſte Paulo Apoſtolo, exprimentes. *Jacobi* familia amplam nobis exhibet materiam. Non ſolum enim in Joſephum crudeliter ſæviunt fratres, illumque à latere parentis ſenio confecti unice pendentem, cum maximo ejus mœrore & luctu, utpote illius Eccleſiolæ membrum nobiliſſimum, a-

vel-

vellunt, & tyrannice prorſus in regionem alienam divendunt: Sed & tota illa Eccle
propter famem ingentem per maximam orbis partem graſſantem in Ægyptum deſce
dere cogitur, ibique ſervitutem ſervire triſtiſſimam. Quantas ibi præprimis mortuo J
ſepho ſub Regibus impiis ad Pharaonis usque tempora experta ſit calamitates, ſacer n
bis exponit Codex, atque ita preſſam fuiſſe teſtatur, ut tantum non penitus oppreſſa & r
dicitus extirpata videretur. Poſtquam itaque, diſponente ita divino numine, per Moſ
à ſervitute Ægyptiaca populus Dei vix eſſet liberatus, ecce novum eis ab Amaleco i
dicitur bellum; quo debilitato hoſtes experitur Aradum Regem Cananæorum, Sihone
Regem Æmorræorum, Balacum Regem Midianitarum. Contra quos omnes cum pr
claram Dominus largitur victoriam, Ogus Rex Baſan horrendum ingensque monſtru
& quod ſolum ex Gigantibus adhuc erat reliquum, egreditur in occurſum Iſraelis cum
ipſo univerſus ejus populus, quem taméita delevit auxiliante Deo Iſrael, ut ne vel un
ei relictus fuerit ſuperſtes. Verum nec his deterretur Sathanas, flabella ſuſcitat alia, q
non minori crudelitate peculium Dei adoriantur. In promptu ſunt ſeptem gentes m
jores & fortiores Iſraele, Hitthæus ſcilicet, Girgaſæus, Æmorræus, Chananæus, Pericæ
Hivæus & Jebuſæus, qui omnes ſummis viribus impedire conati ſunt, ne populus Iſra
ſedem aliquam inveniret fixam, in quâ cultum Deo placentem erigeret, exerceretvè. S
fruſtra. Pugnante namque pro Iſraele Domino, illorum robur paulatim infirmatum, n
vique inciſi, hoſpitium verò Eccleſiæ conceſſum liberale atque pulcrum. Hoc cu
non poſſet ferre Behemoth ille infernalis, conſtituta in terra Chanaam Republ. Iſrae
tarum, populum in cultus idololatricos ſeductum in maxima conjicit diſcrimina, bel
movet graviſſima, quibus ſub Cuſano Riſathaim, Jabino Cananæorum, Midianitis, Am
lekitis, Ammonitis, & pluribus aliis hoſtibus crudeliſſimis miſerrimè fuit divexatus. Ip
David pius Rex, quot quæſo & quantas devoravit moleſtias in ſubeundis bellis tam v
riis? quanto mœrore confectus eſt & tantùm non medullitus omni calore & ſp
ritu exanimatus, quando in proprii filii Abſolonis nefarios conatus & perſecutiones cr
deliſſimas, adeoque ipſius naturæ legibus contrarias, incidit? Pſalmorū libri ſatis loqu
tur, quam flebili voce & ejulatu miſerabili triſtiſſimam ſuam, & ſub ſuo nomine Eccl
ſiæ quoque ſæpe numero deploraverit ſortem. Et tamen in mediis hiſce periculis & tu
bis ita tutatur Deus & aſſerit verum nominis & numinis ſui cultum, ut jam famoſiſſi
iſtius templi Hieroſolymitani ponantur initia, quod deinceps à filio Davidis, ſapientiſ
mo omnium Salomone continuatum & ad gloriam incredibilem perductum fuit.
morte vero Salomonis omnia in populo Dei fuere plena confuſionis, imperium diviſu
templum à Siſako Ægyptiorum Rege ſpoliatum, concidit cultus, interfecti Propheta
Nec hoc ſolum, mox crudelis ille ſpiritus Benhadadum potentiſſimum Syriæ Regem
incitat, mox Athaliam Ahaſiæ matrem perſuadet, quæ ita in populum Domini exti
crudelis, ut interfecto omni regio ſemine, ſolus Joas parvulus mirabili Dei providenti
fuerit conſervatus. Ut jam ſuperbiam Sanheribis Aſſyriorum Regis ſicco præteream p
de, quibus quantisque ſcilicet ille contumeliis per miniſtrum Rabſazeth, legatione a
pium Regem Hiskiam, pro deditione Urbis Hieroſolymitanæ, fungentem, in Deum im

mo

ortalem invectus eſt. Cujus tamen blaſphemiæ ſat graves pœnas luit: Angelus namue in caſtris ipſius centum & octoginta quinque millia unâ nocte percuſſit, atq; ſic populum ſuum & hac vice liberavit Dominus. Non ita longo tempore poſt, peccatis ita romerentibus, in triſtiſſimam ſervitutem Babylonicam abductus eſt Domini populus. uæ vero tunc temporis facies Eccleſiæ? Templum in quo habitaturum ſe promiſerat ominus, diripitur, ſpoliatur, incenditur: Vaſa cum aurea tùm argentea, quæ cultui deſtiata ſacro avehuntur, adhibentur ad uſus prophanos: Religionis avitæ omnis præſcinitur libertas: injuriis divexatur populus: Pars ejus in fornacem candentem propter deactatum idololatriæ crimen immittitur, pars ſervitiis mancipatur aulicis, diſperguntur liqui & diſſeminantur in varias Chaldæorum provincias: denique per tantum temporis atium in ſervitute illa detinentur, ut etiam priſcam illam ſanctam linguam Hebræam edіſcant, Chaldæam addiſcant, & ſic cum lingua ſancta, legem quoque ſanctam ferè l prorſus amittant, vel magnam ejus partem oblivioni tradant. Verum & ex hac captitate altiſſimum Numen ſuum liberavit populum, perque Cyrum Perſarum Regem cultatem ipſis conceſſit reſtaurandæ Urbis & Templi, nec non ab hujus Regis Theſaurio omnia vaſa templi tam aurea quam argentea à Nabuchodonoſare direpta populo daico fuerunt reſtituta. Interim ne quidem & hoc tempore ad momentum conquievit iabolus; incitavit circumjacentes populos, Choronitas, Ammonitas & Arabes, qui moſtiam maximam peculio Domini crearunt, adeò, ut in jaciendis murorum Hieroſolyitanorum fundamentis, alterâ manu lapidem & cæmentum, alterâ pugionem & glaium, quo ſe adverſus impetum defenderent hoſtilem, cogerentur tenere. Ab his annis r benè longum tempus immunis Reſpubl. Judæorum ſtetit: halcyonia Eccleſiæ meocriter fuerunt dulcia & tranquilla: donec *Johanna* ſacerdos fratrem ſuum Jeſchua templo occideret: ob quod crudele facinus Vagoſes Artaxerxis dux templum violavit, Judæos ſeptem annos tributarios fecit. Dehinc à Ptolomæo quoque Ægyptiorum ege Hieroſolyma per fraudem captæ ſunt: Poſtea vero tempora illa, quæ in Maccaæorum incidunt hiſtoriam, exſtiterunt turbulentiſſima. Ptolomæus Philopater Hieoſolymam & Judæam afflixit graviſſimè, templum prophanavit & una vice judæorum rmatorum ſexaginta millia, ut author eſt Euſebius, interfecit. Antiochus Epiphanes, igitivus ille Romarorum obſes, homo omnium quos quidem ſol aſpexit, nequiſſimus, ereq; Diabolo in carnato ſimilis, tam crudeliter in populum inq; ipſum ſanctuarium DEI raſſatus eſt, ut commodè hæc illa fuiſſe tempora triſtiſſima dicere poſſimus, de quibus riptura, *Effuderunt*, inquit, *ſanguinem innocentem in circuitu ſanctuarii & polluerunt ſanuarium; deſolatum eſt ſanctuarium ut eremus ſeu ſolitudo: feſta ejus verſa ſunt in luctum: Sabtha ejus in ignominam, honor ejus in vilipendium.* Nec tamen in his temporibus prorſus ncidere Eccleſiam paſſus eſt Dominus, ſed per Mathathiam ſacerdotem itemq; Judam accabæum illam conſervavit, quamvis miſerandas ſubinde clades commiſcuerit Sataas, multumque pretioſi ſanguinis ſacerdotum ſub ſpecie amicitiæ profuderit Alcimus. inde quoque contracta valde & anguſta vera Dei Eccleſia fuit, cum CHRISTUS lvator noſter in hanc lucem ederetur. Quæ tempora dum conſideramus, proh Deum

im-

immortalem? quantopere in Eccleſiam Dei ſæviit antiquus ille latro, quantas ille ſedi nes, minas, quantam vim tyrannidemque ſuſcitavit. Videbat namque authorem tæ hic ſiſti & mortis Dominum verumque Eccleſiæ in his terris militantis defen rem. Quî igitur illum interimat, animadvertit neceſſe fore, ut ultimam abyſſu nequitiarum ſuarum depromat. Fecit hoc, omnesque machinas ſuas, omnes a tes, omnia tormentorum genera conatu plusquam giganteô adverſus hunc animaru noſtrarum principem direxit, telamque, quam ſub Herode fuerat exorſus, ſub Pontio lato ſtuduit pertexere, & tandem rem eò perduxit, ut æternus Dei filius â proditore J Iſcariote ex mandato & juſſu principũ ſeniorumq; populi inſtar, latronis, per vim ap caperetur, duceretur ad judiciũ, ſiſteretur homini Ethnico, vapularet, exciperetur ca lis, flagellaretur, corona è ſpinis contexta & ſanctisſimo capiti ejus impoſita ad ſan nis expreſſionem usque, deformaretur, tandem lata ſententia damnatoria, in crucem geretur, & morte afficeretur longe ignominioſiſſima. Quæ, malum, audacia? Domin gloriæ crucifigere? Principem vitæ interimere? æternum & immortalem Deum m adjudicare? Sed bene habet. Per mortem & Paſſionem Salvatoris noſtri, non nobis Chriſto, ſed ſibi nocuit infernalis Draco: nobis parta ſalus eſt, ipſi deſtructum regnu Siquidem per deſcenſum Salvatoris ad inferos & glorioſam ejus reſurrectionem à m tuis, Chirographum, quod adverſum nos erat, ſublatum & cruci affixum eſt: Ipſe v expoliatos principatus ac poteſtates infernales, oſtentavit palam, triumphans de illis ſemetipſum. Atque ſic hic verè impletum illud primis noſtris parentibus factum vat nium, quod ſemen mulieris contriturum eſſet caput ſerpentis. Inciſo ita nervo n dum quieſcit Satanas, ſed adhuc plura adverſus Eccleſiam molitur, & Legatos Rede ptoris noſtri ſanctos Apoſtolos aggreditur, ſummaque imis miſcens, nihil non tent ut quemadmodum Caput Chriſtum in crucem egerat, ita etiam impiorum hominu corda extimularet, quo & hi præclari DEI viri ignominioſiſſimâ afficerentur mort Neque etiam conatus ejus abiit in fumum. *Petrus* namque poſtquam ſub Herod Agrippa multa eſſet perpeſſus, ſub Nerone tyranno morti fuit adjudicatus. *Pau* ſub eodem tyranno exantlatis variis moleſtiis capite mulctatus eſt. *Andreas* monis Petri frater crucifixus eſt. *Jacobus* gladio ab Herode Agrippâ occiſus *Philippus*, teſte Euſebio, lapidibus obrutus. *Bartholomæus* juſſu Regis Aſtyagis fuſtibus c ſus atque excoriatus primum, deinde ſecuri percuſſus eſt. *Thomas* lanceis transverbe tus. *Jacobus minor* è pinna templi dejectus, lapidibꝰ obrutus & tandem fullonis fuſte p cuſſus vitam finiit. *Judas Thaddæus* cum fratre *Simone* in Perſidem profectus, à ſacerd tibus Ethnicis interemptus eſt. *Marcus* Evangeliſta Alexandriæ ab inſanis ſimulacr rum cultoribus igni combuſtus eſt. *Lucas* Medicus & Evangeliſta periti ſſimus de o ſuſpenſus perhibetur, quanquam alii aliter ſentiant. Ita chorus ille illuſtris Apoſtolor & Evangeliſtarum ab ingratiſſimo Mundo eſt acceptus. Quanquam autem rario fuerint hoc tempore, qui peculiari quadam animi clementia externum hoſpitium Ec ſiæ Chriſti conceſſerint, & laudatiſſimi Imperatoris Nervæ exemplum ſint ſecuti: tam ne ſic quidem Eccleſia protinus eſt collapſa, ſed potius per virtutem ſermonis, qui i Mundum fuit diſſeminatus, internum cordis hoſpitium longè lateq; per maximam or

te

arum partem fuit occupatum. Nihil jam de Cajo Caligulâ belua ille teterrima, Clau- item Druſio, Cl. Domitio Nerone, Aulo Vitellio, Fl. Domitiano, aliisq; Tyrannis, os Eccleſia DEI ſemper invenit, ſcribam: ſufficiat Vlpium Trajanum Crinitum attigiſ- qui inſtigatus â Mamertino & Publio Tarquinio Ethnicorum ſacrorum Principe, magnas bas in Chriſtianorum Eccleſiâ excitavit, & quamvis humanus & literatus Princeps vi- i vellet: tamen permulti Chriſtianorũ Statuis Imperatorum vino ac thure ſacrificare lentes ſub eo prætextu, quod & Deorum immortalium & Reipubl. Romanæ eſſent ho- s, occiſi ſunt. Inter quos celebriores Evariſtus Epiſcopus Romanus, Clemens, Alex- der, Quirinus, Servilianus, Domicilla, Serapia, Euphroſina, Theodora, Eutiche, Ne- s & alii. Sub his temporibus Beatus *Ignatius*, quod Imperatoris Trajani Idola reprehen- ſet graviter, â decem militibus vinctus Romam ducitur. Et cum Leonibus diſcer- ndus eſſet objectus, genus hoc ſupplicii adeò non formidaſſe legitur, ut animo con- ntiſſimo dixerit: *Frumentum ſum Chriſti, & per dentes beſtiarum molar, ut mundus DEI is inveniar.* Et ita quidem â Leonibus diſcerptus atq; devoratus eſt. Huic perſecu- ni non inepte ſubjungimus illam, quæ non ita multo poſt ſub Imperatore Adriano ncipe alias tam in latina quam græca linguâ doctiſſimo, ſecuta eſt. Hic enim in Chri- nos ita crudelis fuit, ut una vice Alexandrum Romanum Epiſcopum cum Hermete efecto Vrbis totaq; familia numero MCCL incarcerem conjecerit & tandem in furno lenti cremârit, Theodulumq; Alexandri Diaconum, hanc immanem crudelitatem re- hendentem, eodem mortis genere affici curarit; nec non Zenonem Patritium Ro- num cum decem millibus ducentis & tribus propter confeſſionem Chriſtianam inter- voluerit, & quæ hujusmodi ſunt ſexcenta alia, quæ hic recenſere nimis longum fo- . Neq; tamen ſilentio involvere poſſum, quæ Henricus Erphordienſis narrat: circa hæc npora una vice in monte Armeniæ Ararat, pro fide Chriſti decem millia Martyrum ci eſſe affixa, adeò, ut Serenus Granius Præſes & Legatus Imperii Romani, Vir apprimè bilis, literis ad Imperatorem datis demonſtrarit, iniquiſſimum eſſe, clamoribus vulgi ocentum hominum ſanguinem concedi & ſine ullo crimine nominis tantùm & ſectæ s fieri; dummodo vera ſunt quæ refert. Quæ verò modo de conditione Eccleſiæ mi- â ſub Adriano Imperatore dixi, eadem ſub reliquis quoq; Imperatoribus Ethnicis, An- ino pio, Antonio Philoſopho, Commodo, Severo, Heliogabalo, Alexandro, *Ma-* nino & aliis conſimilibus contigiſſe intelligimus. Nequaquam tamen ſanguine Mar- um Eccleſia deleri potuit, ſed potiùs hoc ipſo ita rigata eſt, ut, quemadmodum Nilus ndans Ægyptum, terram reddit fertiliſſimam: ita hic ſanguis magno cum fœnore vir- em & efficaciam verbi divini præclariſſimè commendarit. Cum itaq; Eccleſia omnes s difficultates ſuperaſſet, nacta jam robur & animam ex eo, quod Ethnicorum Impe- orum vis eſſet debilitata, Cæſaresq; Auguſti facti Chriſtiani; Satanas dolis verſatiſ- us illos ipſos, qui Doctores & Paſtores Eccleſiæ eſſe debebant, impulit, ut ſub Religio- & pietatis prætextu in Eccleſiam filii DEI acerbiſſimâ tyrannide ſint invecti. Loquor Antichriſto Romano, cujus purpura rubet ſanguine ſanctorum. Quod enim quæſo n millia ſed millies millena millia hominum innocentiſſimorum, qui quidem Idolum s & DEUM Mauſim adorare noluerunt, interfecit. Teſtatur hoc ipſum Italia, teſtatur Gallia

Gallia, teſtatur Germania teſtantur extremæ terrarum partes, ſecula ſuperiora & noſ teſtantur abunde, ut nihil ſcribam amplius. Et hic alter eſt Antichriſtus Magnus, q intus Eccleſiam oppugnat: alter foris eſt, crudelitate non minore inſtructus: Turcicu dico Imperatorem, flagellum Eccleſiæ acerbiſſimum, cujus nos eheu! re & facto tribut rii facti ſumus. Hi hoſtes afflicturi ſunt Eccleſiam, donec filius DEI præſes Eccleſiæ ultimum veniet judicium, & ſcabellum ponet omnes inimicos ſuos, contrito ſub ped Diabolo, iisq; cunctis, qui artes ipſius ſecuti, tyrannide opprimere eam nunquam deſ terē. Vigilemus ergo neceſſum eſt & oremus, vivamus ſobrii & jejunemus præprimis ho quadrageſimali tempore, quo Imperator noſter acerbiſſimam paſſionem ſuam inchoa ne Diabolus callidiſſimus ille Eccleſiæ hoſtis, animos noſtros fœdiſſimis præſentis al ominandæ feſtivitatis vitiis contaminet, quo ad contemplationem Chriſti patientis & morientis pro peccatis generis humani vix poſſent attolli. Nunc madidi fratres in con tumeliam cruenti hujus ſacrificii Deo patri oblati, intēpeſtiva turpiſſimaq; agunt Baccha nalia, ac intimis lætantur ſenſibus, quod gutturi ſuo gaudium dare, & fortes ſe canthar bellatores præſtare poſſint. Quantus pudor, quanta exſecratio eſt, cum à Duce vel Prin cipe ſuo deficit homo. Seneca deteſtatur militem, qui gemebundus Imperatorem ſequ tur; Execrabilior eſt, qui cœleſtem hunc ſigniferum deſerit, & in caſtra Satanæ tran fugit; Alia fuit Uriæ pii mens, qui à Davide domum revocatus & ad delicias pellectus reſpondit. Anne ego Duce Joab in agris militante, caſtrave ſub dio metante domum meam genio indultum ingrederer? Quin & bruta animantia domino patiente compati eique in periculo conſtituto ſuccurrere ex hiſtoriis notum eſt. De Elephantibus ſcrib tur, quod uvæ mori liquore ipſis oſtenſo ad pugnandum pro domino ſuo excitentur; No bis rubeus & coccineus noſtri Ducis ſanguis pro nobis fuſus, inſequentib⁹ ſeptimanis pii concionibus exhibendus, anne ad certamen cum diro humani generis hoſte continuan dum, ejusq; tela declinanda nos impellet & inflammabit. Aſcendit hodie CHRISTUS Hieroſolymam flagellandus, non lætabundus; â Judæis conſpuendus, non cupediis ex cipiendus; Cruci affigendus, non in ſolio collocandus. Hunc ducem inſequi, cum ho duce compati nos oportet, ſi ejuſdem Victoriæ & ſpoliis amplis potiri deſideramus Pondera itaque hoc ipſum *Academica pubes* & cum Chriſto ſalvatore tuo bellum Sa thanæ infeſtisque vitiorum copiis indic & jejuniis ac precibus veluti binis lapillis de ripa torrentis myſticæ collectis, infernalem Goliathum proſternere allabora. Sæpius enim mille artifex tibi medicatā venenis offam obycit, & voluptatum melle lethifera circūlini pocula, quorum peſtem non perſentiſcis, niſi confinio exitii admotus. Cogita exemplum filii perditi acerbà fame puniti: Holophernis madidi animam evomentis, Lothi per ebrie tatem inceſto polluti & alia luxuriæ mala. Vindica ingenium ab interitu, famam ab igna miniâ, corpus, quod tot nequitiæ pervigiliis exhauris, â præmaturo fato, animam deniq; ſulphureis gehennæ undis. Tu vero ô æterne Deus! gubernator & nauclere peritiſſim ſerva Eccleſiam tuam in hoc mundo tanquam in magno Oceano navigantem, muni præ ſidio tuo, beaq; & ſerva nos omnes quotquot in eâ vehimur, tandemq; perduc ad portum æternæ felicitatis, ad quem mente & animo unicè anhelamus, ſuſpiramus, contendimus.

P.P. Roſtochi IX. Februar. Anno cIɔ Iɔc LXII. ſub ſigillo Rectoratus.